

~ Kar je misli, vse so v jutru razodete:
 ~ da spet vidim domovino našo,
 ~ naša polja, cerkve bele vrhu hribov,
 ~ naše gozde, brda vsa prisòjna,
 ~ te dobrane z žametom nastlane,
 ~ rože, ki ravan jih nima bojna . . .
 ~ Da spet vidim njeno svetlo čelo,
 ~ mehke roke in oči sanjave,
 ~ da naslonim glavo trudno svojo
 ~ tja na lice njeno mlado,
 ~ če od tuge ni že ovenelo . . .

Solnce vstaja . . . Krvavi nebo z mogočno rano,
 od obzorja do obzorja gredo misli svete:
 Zdaj umreti bilo bi prerano . . .

Fran Albrecht:

Pričakovanje.

Pod mano vas in solnce nad vasjo
 in v solncu ptički žalostno pojo.

Oj pesem tožno dalekih daljav
 pojo nad streho sleherno v pozdrav.

— Kje, hiša, tvoj je gospodar,
 kaj ni mu domačije mar?

In kje je, mamica, tvoj sin,
 je šel na vojsko — v smrt, v pogin?

Kje, deklica, je ženin tvoj,
 da pojde pred altar s teboj? —

Glej, cerkev, hiša, polje, log:
 vse čaka kot odprtih rok . . .

